

□ČKK byl založen v roce **1935** skupinou pražských kinoamatérů, kteří se odtrhli od dříve založeného firemního filmového Pathé klubu sídlícího na Smíchově. Po dvou letech hledání klubových místností byly nalezeny a hlavně najaty místnosti v Praze 2, Trojické ul.č.10.

Zde v těchto místnostech přežil ČKK první republiku, druhou světovou válku, dokonce i celý socialismus. Bohužel - se sametovou revolucí přišly problémy. Za první republiky to klub měl zřejmě lehké. Nebyla televize, film a kino byl velký tahák. Členové tak ve své režii natočili filmy a klub uspořádal veřejný večer. Návštěvnost byla vysoká, mnohé projekce se musely i několikrát opakovat. Klub vybral vstupné a měl na nájem i na technické vybavení klubu. Navíc - členové klubu byli většinou lidé movití.

Za socialismu (pomineme-li politické problémy) to bylo také jednoduché. Klub neměl žádné finanční problémy, vše hradilo ROH (Revoluční Odborové Hnutí). Místnosti v Trojické využívalo ROH ministerstva obchodu pro svoji amatérskou „kulturně - výchovnou činnost“. ČKK byl jeho součástí a v Trojické ulici jsme vydrželi až do června 1991. Tehdy ROH úplně zaniklo a místnosti v Trojické si pronajala k podnikání bývalá pracovnice ROH paní Stibingerová. Ta po nás chtěla platit nájem, pro nás tehdy velkou sumu - 200,- Kčs za 1 hodinu. My, zvyklí za 40 let socialismu mít vše zadarmo a navíc neznalí podnikání jsme zaspali a bohužel probouzeli se velmi pomalu.

Tehdy jsme si nedovedli představit, že se o nás nebude někdo starat, že si na svoji existenci musíme sami sehnat finance. Tento fakt byl bohužel po roce 1989 v naší republice příčinou konce mnoha do té doby velmi úspěšných filmových klubů.

My jsme se však zaniknout nechtěli. Hledali jsme místnosti, kde bychom se mohli scházet a pokud možno, aby nás to nic nestálo. To se nám podařilo. Tehdejší předseda ČKK, Jaroslav Vlasatý domluvil bezplatný pronájem jedné třídy ve škole v Praze - Libuši. Televizor a videorekordér jsme si sem museli vozit vlastní. Naštěstí tato doba trvala pouze půl roku. Díky dobrým známostem našeho člena Vlastimila Adamovského, který byl dlouholetým zaměstnancem Domu armády v Praze, získali jsme přepychové podmínky k provozu klubu. Dům armády nám poskytl každé pondělí, od 19-21 hod. své prostory Divadélka v suterénu. Divadélko bylo vybaveno filmovým plátnem a videoprojektorem SHARP pro projekci videa na velké plátno. Tuto techniku obsluhoval technik Domu armády. A to vše od 9.ledna 1992 do 14. června 1999 - ZADARMO! Po této stránce - zlaté roky ČKK.

V polovině roku 1997 byl v klubu zvolen nový výbor i předseda klubu - Pavel Vrbata. Výbor si začal uvědomovat, že nic netrvá věčně a že je potřeba připravit se na horší časy. Výbor si uvědomil, že pokud klub nebude mít silnou materiální i finanční základnu, mohl by v budoucnu velmi špatně dopadnout.

Ty horší časy, kterých jsme se obávali přišly bohužel velmi brzy. Už počátkem roku 1999 začala v Domě armády velká reorganizace. Výsledek pro nás nebyl už od počátku příznivý. Od 1. září 1999 přebírá Divadélko v suterénu ekonomicko-hospodářský podnik české armády - Správa vojenských rekreačních a léčebných zařízení. Správa po nás už požaduje nájem. Nám se příprava na horší časy vyplatila. Už v roce 1997 jsme žádali o grant i o možné sponzorské dary různých organizací. I když většina oslovených organizací neměla zájem sponzorovat nějaký malý „ČKK“ a podporovala raději nějaký Staropramen nebo Spartu, našli se i tací, kteří našemu klubu přispěli.

Výbor vypracoval ekonomickou rozvahu klubu a navrhl členům zvýšení ročních

členských příspěvků. Bohužel - se zlou se potázal. Po bouřlivé debatě, místo navrhovaných 500,- Kč odhlasovali si členové pouze 200,- Kč. Do této doby byl roční členský příspěvek 50,- Kč. Pořád si většina myslela, že členské příspěvky jsou nějaké zlo, že jim bude někdo jako za socialismu honorovat jejich záliby.

Naštěstí nový správce divadélka nebyl takový kruťas, jak ho bývalí majitelé klubu líčili. S novým správcem jsme se dohodli na solidní ceně za nájem, který jsme však ve finále neplatili.

Přišly totiž další problémy. Původní majitel Divadélka si ponechal některá technická zařízení, hlavně však videoprojektor. Po šest klubových večerů jsme si museli půjčovat projektor kde se dalo, nebo trávit klubový večer bez promítání. Blížící se datum - 23. říjen 1999, den naší celostátní soutěže „Rodinné amatérské video“ nás donutil k rychlému jednání. Část peněz jsme měli, zbytek jsme si vypůjčili a tak jsme si zakoupili nový, vlastní videoprojektor SHARP XV-Z1E. Cena tohoto videoprojektoru byla 156.000 Kč. Videoprojektor měl své první, veřejné promítání na výše zmíněné soutěži. S projekcí jsme byli velmi spokojeni a těšili jsme se na další promítání při klubových večerech v Domě armády.

To však nebyl problémům konec. Ihned po soutěži, první klubový večer jsme měli další problém na stole. V kině Evropa (které bylo součástí Domu armády a provozoval ho stejný majitel jako naše Divadélko v suterénu) se zřítíl v neděli v noci po představení strop. Opravu stavební firma odhadla nejméně na půl roku, takže majitel přesunul veškerou filmovou projekci do Divadélka v suterénu. Pro nás zbyl volný termín ke schůzkám pouze každý čtvrtek od 20 hodin do půl desáté. Pro členy termín velmi nevyhovující.

Člen ČKK Petr Lášek přišel s návrhem, že firma u které je zaměstnán (videostudio POLAS) by byla ochotna nám za občasné půjčování videopromítačky pronajmout svoji, poměrně prostornou projekční místnost. Jednání s firmou bylo velmi vstřícné, korektní a rychlé, takže jsme se v pondělí 1. listopadu 1999 slavnostně, členové i klubová technika, přestěhovali do nových klubových prostor.

Firma Polas v té době sídlila v podnájmu ve Stanici techniků, Pod Juliskou 2a, Praha 6. Se Stanicí techniků a s videostudiem Polas jsme uzavřeli Sdružení. ČKK půjčuje Stanici techniků a videostudiu Polas promítací techniku, studio Polas vybavilo promítací sál dalším zařízením (velmi slušné zvukové zařízení s prostorovým zvukem Dolby Digital a Dolby Surround, videorekordér a DVD) a pečuje o jeho údržbu, Stanice techniků nám místnosti pronajímá zdarma.

Smlouva byla na pět let. V roce 2005 však majitel budovy (Stanice techniků) už nechtěl dále prodlužovat smlouvu a nechat nás nadále, bez poplatku, ve svých prostorách. Po delších debatách jsme se dohodli na nájmu 20.000 Kč za kalendářní rok. To nás donutilo zvednout roční členský příspěvek na 1000 Kč.

ČKK má v roce 2007 celkem 22 řádných členů a 16 přispívajících. Klubové večery konané každé pondělí od 18,30 do 20,30ti hod. navštěvuje průměrně 22 členů. Dva večery v měsíci jsou věnovány projekci nových filmů jednotlivých členů (takzvané volné večery). Po projekci je každý film klubovými odborníky - panem ing. Zdeňkem Kopkou a Josefem Košařem podroben odborné, ale nekompromisní kritice. Autor filmu je upozorněn na chyby kterých se ve filmu dopustil, eventuelně je mu doporučeno jak film ještě vylepšit. Debat a rozborů těchto filmů se zúčastňují též ostatní přítomní členové

klubu. Učí se jak autor, tak na jeho díle i ostatní členové. Náměty různých autorů a filmové prvky vnesené do jejich děl mohou být inspirací i pro ostatní členy. Na volný večer se mohou přijít podívat i nečlenové klubu.

Další večery věnujeme technice (takzvané technické večery). To zveme do klubu majitele počítačových firem, zabývajících se video-stříhem, eventuálně prodejce videotechniky. Technické večery také provádějí někteří, velmi technicky vyspělí členové klubu. Na jiné večery si zveme hosty, kteří něco znamenají v amatérském video-hnutí, nebo též známé profesionály, kteří nám mají také co říct.

Koncem roku 2002 se ČKK – videoklub Praha napojuje na nejnovější komunikační médium - na INTERNET. ČKK se v roce 2004 stává členem ČVU (Český výbor UNICA) a aktivně se zúčastňuje na plnění jeho programu. V roce 2005 jsme oslavili 70. výročí založení klubu. K tomuto výročí byla za podpory ČVU vydána kniha 70 let ČKK – Kronika českého amatérského filmu.

Pavel Vrbata, předseda ČKK – videoklubu Praha